

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1. Qua ratione dilectio sui ipsius regula sit dilectionis proximi

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

§ I.

*Quaratione dilectio sui ipsius regula sit dilectionis proximi.*a *Leuit. 19.*
17.*Mat. 22. 39.**Luc. 10. 27.**Rom. 13. 9.**Gal. 3. 14.*b *Mat. 7.*

12.

*Diligendum
proximus
sicut nos ipsi**Serm. 43.
de verbis
Domi.*

2. q. 25.

Art. 7. C. 1.

2. q. 19. a. 4.

9. *Ethi. c. 4.**Diuiditur**amor.**Vbi supra*c *Psal. 110. 6.**Amor bo-
nus ordina-
tus.*

P R I M U M Exemplar, & modus proximos diligendi, exprimitur in præcepto legis naturalis: quæ habet: *2a dilige proximum tuum sicut teipsum* quod & renouatum; & approbatum, ac explicatum est in Euangelica lege: cuius sensus est: In dilectione proximi pro exemplari & amussi dilectionis eius, eam accipe, quam erga te ipsum habes; ut idem proximo velis, quod vis tibi ipsi; & ut Christus dixit: *omnia qua vultis, ut faciant vobis homines, & vos facite illis.* Et quemadmodum tibi ipsi non tantum vis ea, quæ sunt ad tuam conseruationem necessaria; sed multa alia ad solatium, commoditatem, ac delicias tuas; nec velles, alios nihil aliud præstare, quam quod ex præcepto & obligatione tepentur; sed cuperes aliqua alia ab eis addi; quæ tantum sunt ex consilio in tuum commodum: ita merito velle ac facere id ipsum debes erga tuum proximum: tunc enim eum, sicut te ipsum diliges. Sed quoniam in hac regula aliqua potest contingere deceptio: ut ea uiteatur, supponendum est quod S. Augustinus circa eam monet, dicens, prius vide, si iam nosti diligere te ipsum; & tunc committis tibi proximum, quem diligas, sicut te ipsum. Si autem nondum nosti diligere te: timeo ne decipias proximum sicut te. Nam (ut S. Thomas, Aristotelis doctrinam sequens, ait) amor sui ipsius est duplex, Alter inordinatus & malus, qui proprius est peccatorum, diligentium in se ipsis, quod ipsi plures faciunt; exteriorum scilicet hominem & carnem suam, quam habent cum bestiis communem; & quam interiori homini, & animæ, quæ Angelis assimilantur, præferunt. Et hic (ait S. Augustinus) non verus, sed falsus est amor, verum autem odium, iuxta illud Dauidis, *qui diligit iniquitatem, odit animam suam.* Nam odisse, est velle malè ei, quem odit: qui autem diligit iniquitatem, vult animæ suæ maximum malum, & miseriam inimicitiam scilicet cum Deo, & pœnam ipsam æternam. Ac proinde huiusmodi amor non potest esse exemplar eius, quo proximus est diligendus: sic enim eum diligere, esset, verè odisse. Alius est amor sui ipsius ordinatus, & studiosus; proprius bonorum & piorum, amantium in seipsis, quod ipsi plures faciunt, excellentiam scilicet interioris hominis, vitam suam iuxta rationis dictamen ducentes: in qua re homines superant bestias; suntque beatitudinis, ad quam fuerunt conditi, capaces. Et huiusmodi amor debet esse regula amoris erga proximum; nec ab eo est distinctus, quem ille erga se ipsum habere debet. Omnes enim probi, quæ tales sunt, eodem modo sancto quodam amore seipsum diligunt.

Quare

Quare idem erit, proximum diligere, sicut me ipsum diligo; & ipsum diligere, sicut se ipse diligit: hoc est, sicut ipse merito debet se ipsum amare; & ut decet, æquumque est, ut ego me ipsum diligam. Hæc omnia confirmat explicatque Angelicus Doctor adductis quinque circumstantiis, quas Philolophus veræ amicitiæ tribuit, quarum multæ sunt ex solo consilio, ut perfectio dilectionis excellentior sit, & præstantior.

PRIMA circumstantia est, quod velit sibi, suisque amicis ipsum esse & vitam collocando spirituales animæ vitam in primo loco; corporis verò in secundo, quatenus hæc conducit etiam ad vitam spiritus. Cum enim anima sit immortalis, corpus verò mortale, ratio ipsa docet, animæ bonum corporis bono esse præferendum. Ex quo fit, ut verus amor, sibi ipsi suisque proximis, ea bona velit, quæ ad vitæ conservationem & perfectionem conferunt. Præcipue autem vult ipsas virtutes, quæ sunt vera animæ bona, quibus æternæ vita comparatur; & etiam temporalia in eo gradu, quo expedit, absque detrimento virtutum. Sed quoniam verus amor non sistit in bonis affectibus ac desiderijs, sed peruenit etiam ad ipsa opera: idè & sibi, & suis amicis hæc bona procurat per media, ad ea obtinenda proportionata. Et quemadmodum amor, quem quis habet ad se ipsum, sollicitum illum red- dit ut proprium bonum acquirat; impediatur verò, & reparatur quoduis malum: ita amor proximi eundem impellit, ad procurandum proximi commodum, & auerendum eius damnum, & cum adest, opportunè reparandum. Ac propterea S. Augustinus dixit: eum, qui alterum diligit, & corpori & animæ eius bene facere. Corpori enim applicat medicinam, animæ verò disciplinam: quasi clarius diceret: corporis eius necessitates reparat, exhibitis corporalibus misericordiæ operibus; animæ verò, exhibitis operibus spiri- tualibus: tribuens illi modò hæc, modò illa bona: ed quòd huiusmodi beneficij amicitiæ conseruetur, & perficiatur. Operibus ipsis quarta circum- stantia & indicium additur iucunda & grata conseruatio, quam dilectio efficit erga proximum dilectum. Iustus (ait S. Thomas) seipsum, ut oportet diligens, libenter secum ipse versatur, intra cor suum ingressus, vbi bonas cogitationes inuenit honorum præsentium, memoriam præteritorum, & spem futurorum: in quibus cum magna animi voluptate persistit. Et eodem modo delectatur, certis temporibus, agere cù suis amicis; de huiusmodi rebus agens, quæ animarum præcipue bonum promoueant; & in ijs, quæ ad corpus spectant, subleuentur. Denique verus amor magnam adfert secum & cum suis proximis concordiam. Sanctus enim sui ipsius amor nullam intra se ipsum discordiam admittit, ut aliqua velit inuicem contraria, aut repugnan- tia: sed totam suam animam ad solam rem vnã deducit, hoc est, quam ratio dicat, & ipse Deus præcipit: & eodem modo amor proximorum con-

Circum-
stantia boni
amoris.

X.

2.
Velle anime
vitam.

3.
Amoris sig-
num est o-
pera bona
præstare.

Lib. de Me-
ribus Eccl.
cap. 27

4.
Circum-
stantia a-
moris iu-
cunda con-
seruatio.

5.
Indicium a-
moris con-
cordiæ.

d Rom: 12, 15
2, 2, 9, 29. n.
1. 3.
Perfecta pa-
cis duplex
vno.

c Ioan. 14.
27. 2. 20.
9.

Homo seip-
sum primo
bene amat.

Tract. 6. c.
10. f. 10.
hac traden-
tur.
Cap. 4.
quibus cha-
ritas proxi-
mi innotef-
cat.

i Rom. 13, 9.

cordiam efficit cum illis in rebus licitis & honestis; ita vt eorum affectibus ac desiderijs sese accommodet, *dicens cum fletibus, & gaudens cum gaudens.*

QVARE Angelicus Doctor ait: perfectam pacem duas complecti vniones, alteram inter ipsius hominis appetitus, ita vt qui sunt carnis, in quibus passiones eius existunt cum superiore spiritus voluntate componantur: nõ quod nõ superfit aliqua inter eos dissensio; sed quod ipsius inferioris appetitus affectus cum superiore concordet, & hic cum Deo. Et hæc vnio effectus est veri amoris sui ipsius. Nam qui serio se ipsum amat, diligenter studet, vt caro spiritui; passiones vero rationi; & omnis simul Deo subiiciantur. Et hinc secunda oritur vnio, quam generali nomine concordiam appellamus, quando scilicet vniuscuiusque voluntas cum aliorum voluntatibus in rebus licitis concordat, suntque quasi vnus in hoc, vt eadem bona omnibus velint. Et tam diu secunda hæc vnio perdurat, quam diu prima. Ordinarie enim nemo vnionem cum suo proximo abscondit, nisi prius eandem secum ipse, & cum Deo abscondit: quare si hæc integra & indiuisa permanferit, altera non absconditur. Ac propterea Christus D. N. bis Apostolis suis dixit: *et pacem relinquo vobis, pacem meam do vobis*; & iterum post resurrectionem bis eisdem salutans dixit: *pax vobis*, sic ostendens, quam cuperet, eos habere duplicem hanc vnionem, in qua pax integra amorque perfectus consistit. Hęc omnia complectitur regula & lex proximum diligendi, sicut te ipsum: quam summo studio obseruare debes, ita vt in duabus illis rebus, quas hoc præceptum complectitur, excellere studeas. *Primum*, vt te ipsum vero illo amore diligas, quo Deus vult; & ad quem ipsa charitas te impellit, procurando pacem & vnionem cum te ipso; & passiones mortificando, quæ eam lacerant; & bellum indicendo vitioso tui ipsius amoris, quem proprium appellamus; ex quo dissensiones oriuntur interiores, quæ postea exteriores efficiunt.

DEINDE studere debes, vt excellas, in reliquis, sicut te ipsum, diligendis, ita vt summam cum eis vnionem pacem, & concordiam colas; sublati omnibus discordiæ occasionibus, etiam cum aliqua tui iuris iactura, vt supra est dictum: & fouens, quod in te erit, amicitiam & vnionem cum eis, verbis & rationibus iucundis; beneficijs, donisque gratuitis; & operibus misericordiæ corporalibus & spiritualibus; & orationibus ac suffragijs Deo pro eisdem oblatis. Quatuor enim hæc sunt ligæ, quibus amoris ignis fouetur; & oleum, quo lampadum eius flammæ aluntur, & bitumen, corda ligans & astringens: & eisdem ad perfectionis culmen petuenies: nam (vt Apostolus dixit) omnia præcepta, imò & consilia, legisque documenta, quæ ad proximorum bonum diriguntur, in hoc verbo instaurantur: *Diliges proximum tuum sicut te ipsum, plenitudo ergo legis est dilectio.*